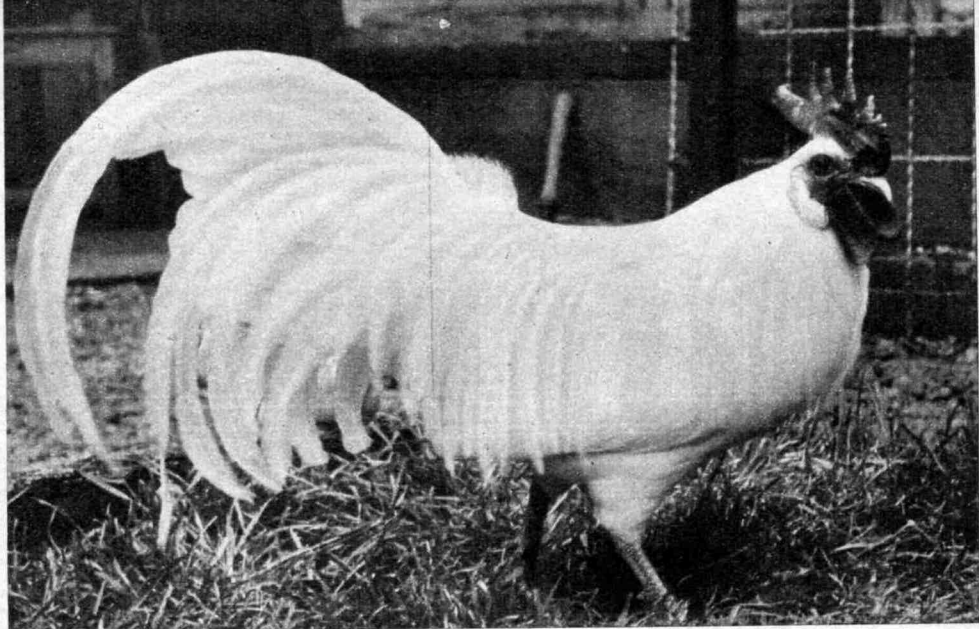


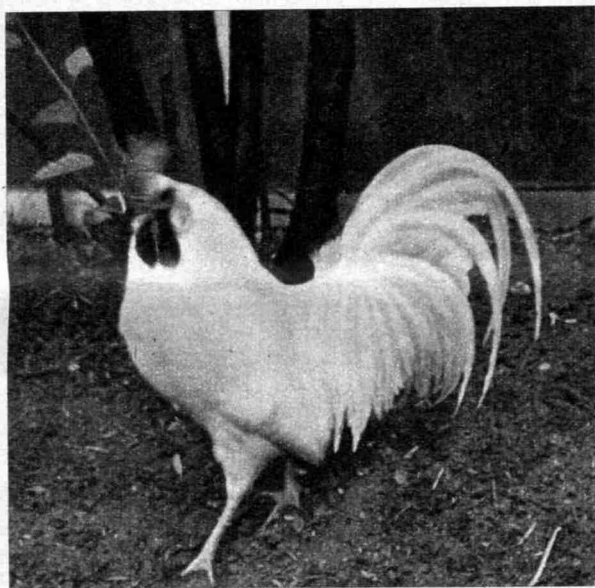
Jonge Amerikaanse witte Leghorn-krielhaan. — Dit, een der twee door de heer A. W. C. Otten geïmporteerde haantjes, munt uit door een rijk ontwikkelde en fraai gevormde staart; zadel- en halsbehang zijn zeer vol. De kopversierselen zijn overeenkomstig de standaard-eisen. De kinellen hebben een behoorlijke lengte, iets waaraan het bij de Amerikaanse witte Leghorn-krielhaantjes wel eens wil ontbreken. — v. G.



Een welgeslaagde nieuwe importatie van Amerikaanse witte Leghorn-krielen

Het was net of het de laatste jaren met de Amerikaanse witte Leghorn-krielen hier te lande niet meer zo goed ging. Ze kwamen minder op de tentoonstellingen voor en zoverre ze nog werden ingezonden, vertoonden ze beslist geen verbetering, eerder enige achteruitgang vergeleken met de kort na de bevrijding geïmporteerde dieren, vooral wat de kleur betrof. Mogelijk zijn er wel betere resultaten bij niet-exponerende liefhebbers bereikt, want er is destijds veel materiaal in ons land van deze aantrekkelijke krielsoort verspreid geworden.

Het was dan ook een goede gedachte van de heer

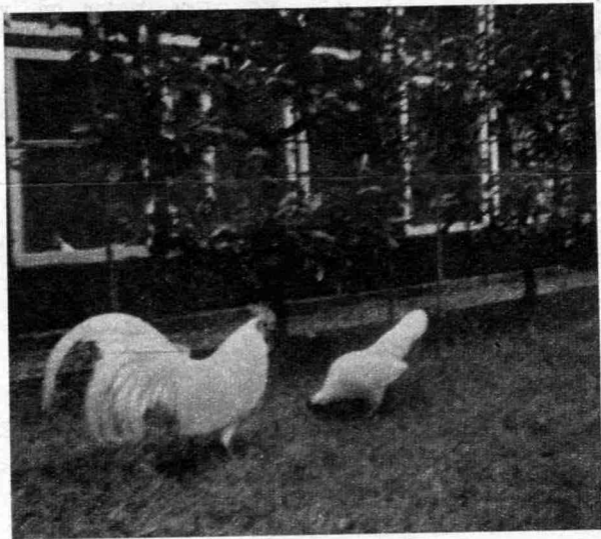


Hoe elegant een vrijwel ideaal Amerikaans wit Leghorn-krielhaantje kan zijn! — Deze momentopname toont het andere haantje van de heer Otten, terwijl het door het hok paradeert, een en al élégance. Ook bij dit dier de zo zeer begeerde rijke bevedering, welke eigenschap vooral gedemonstreerd wordt door de rijke staartbevedering en het lange, brede, fraai bij de staartpartij aansluitende zadelbehang. — v. G.

A. W. G. Otten te Amsterdam om nog eens zelf dieren te importeren. Deze poging is goed geslaagd en heeft dieren opgeleverd, die er in ieder opzicht mogen zijn. Niet alleen zijn ze zilverwit, doch hebben bovendien hooggele benen en prima oranje-rode ogen. De Amerikaanse fokker verschafte de heer Otten de nodige gegevens hoe de dieren te paren, zodat deze goed toegerust met de verkregen stam verder kan fokken. Met belangstelling zullen degenen, die deze aantrekkelijke krielsoort enige tijd gemist hebben de verdere resultaten tegemoet zien.

Wij zijn in de gelegenheid enkele foto's van de geïmporteerde dieren aan deze korte mededeling omtrent deze importatie toe te voegen en wensen de heer Otten van harte geluk. Niet altijd pakt een importatie zo goed uit. Voor ons blijft aan de Amerikaanse witte Leghorn-krielen voor altijd de herinnering verbonden aan onze voor enkele jaren terug overleden vriend Arthur P. Schilling, een der allerbeste kenners en illustrators van raspluimvee. Hij was het, die dit krielras destijds met veel kennis van zaken en minstens even zoveel geduld heeft weten te scheppen. Te zamen met zijn broer bezat hij in de buurt van Rochester N.Y. een farm, waar de grote Amerikaanse witte Leghorns niet alleen op raskwaliteiten, doch ook op eierproductie werden gefokt. Hij had zijn stam opgebouwd uit enkele „veteranen”, die een andere fokker bereid was aan hem te verkopen. Het waren echte „oudjes”, doch ze deden het nog goed, dank zij de waardevolle eigenschap vele Amerikaanse witte Leghorns eigen, op hoge leeftijd nog prima teelbaar te zijn.

Later werden ook de Amerikaanse witte Leghorn-krielen na lange jaren van voorbereidende kruisingen en selectie er aan toegevoegd. Wij herinneren ons nog hoe Arthur Schilling destijds — in het begin van de jaren twintig — de wereld als het ware afzocht naar een bruikbare krielsoort om tot zijn doel een dwergvorm van de elegante Amerikaanse witte Leghorns te scheppen. Hij slaagde daarin volkomen, want de Amerikaanse witte Leghorn-kriel is in alles miniatuur-uitgave van de grote naamgenoot.



Wat kan mooier zijn dan zo'n sierlijk paartje witte Amerikaanse krieltjes op een grasveldje? Vroeger kende men de zilverwitte hanen nauwelijks, zodat men bijv. zo'n driekwart eeuw geleden wel eens een beetje roomgele aanslag door de vingers moest zien. Toen er eenmaal enkele dieren met een krijtwit gevederte ontstaan waren, werden die eigenschappen verder over hele stammen verbreid. — v. G.